

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రచన

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

కొన్ని కథలూ... కొన్ని వ్యధలూ

కొంచెం సిగ్గు, కొంచెం బెరుకు, కొంచెం గర్వం కలగలిపి తలెత్తి, భుజాలు వంచి గోడవారగా నడుస్తూ ఆ అబ్బాయి మా ఇంట్లోకి వచ్చాడు.

"రా.. కూర్చో.. ఏం చేస్తున్నావు?" అడిగాను.

"కథలు రాస్తున్నాను" అన్నాడు.

"వెరిగుడ్డ.. ఎందులో అయినా అచ్చయ్యాయా?" అడిగాను.

"అన్నీ అచ్చయ్యాయి" అని బైండ్ చేసిన ఫైల్స్ మా టేబుల్ మీద పెట్టాడు. ఆశ్చర్యంగా పట్టుకుని చూసాను. "సాహసవంతుడు", "కొవ్వ", "తీట" "నవ్వు, లవ్వు లేకపోతే సున్నా"

"ఇవన్నీ ఏమిటి?" అడిగాను.

"ఇది అల్లు అర్జున్ కి. మూడు హెలికాప్టర్ లోంచి దూకే షాట్స్ ఉంటాయి. ఒక బుల్ ఫైట్ స్పైన్ లో లాస్ట్ కి సింహంతో మలేషియాలో ప్లాన్ చేసాం" ఎగ్జిట్ అయిపోతూ చెప్పాడు.

"వెరిగుడ్డి డైరెక్టర్ ఎవరు? ఎడాన్స్ ఇచ్చారా?" అడిగాను.

"ఇంకా కథ చెప్పలేదు. మీరు గీతా ఆర్ట్ కి తీసుకెళ్తారనే వచ్చాను" అన్నాడు.

నేను కాస్త ఖంగుతిన్నాను. నూటపదిసార్లు ఈ అనుభవం అయినా మళ్ళీ కొత్తగా ఖంగుతినడం నాకు అలవాటు లెండి.

"తిక్కా.. తీట.. కొవ్వ" ఈ టైటిల్స్ తో ఎవరికి?" అడిగాను.

"మొదటిది పవన్ కళ్యాణ్ కి"

"అతనిప్పుడు చెయ్యడేమో కదా!" అన్నాను.

"రవితేజకి ట్రై చెయ్యచ్చు" అన్నాడు.

"మరి మిగతావీ?"

"ప్రభాస్, ఎన్.టి.ఆర్ ఎవరైనా ఫర్వాలేదు రామ్ చరణ్ అయినా "చాలా ఉదారంగా చెప్పాడు.

"మీదేవారూ?" అడిగాను.

"పామరు" అన్నాడు.

ఫైల్ ఓపెన్ చేసి ఓ వాక్యం చదివాను. "కావ్య ఢంల్లోగా ఉంది" అన్నది మొదటి వాక్యం.

"బాబూ.."

"పరాక్రమ్" అన్నాడు.

"బాబూ పరాక్రమ్ .. ఢ పక్కన సున్నా పెట్టి, లకి పొల్లు ఇచ్చి పక్కన సున్నా పెడితే ఎలా చదవాలో మా తెలుగుపండిట్ నూకల సీతారామశాస్త్రిగారు నేర్పించలేదయ్యా" అన్నాను.

అతను చిద్విలాసంగా నవ్వేసి "సినిమాకి రాయడానికి తెలుగు రానఖ్ఖలేదుట" అన్నాడు.

"నిజమే!" ఒప్పేసుకున్నాను.

అసలు సినిమాకి కథ అక్కర్లేదు అని యాభై లక్షల సిగరెట్ లైటర్ గిఫ్ట్ గా అందుకున్న ఓ సినిమా దర్శకుడు ఇటీవల ప్రకటించాడు.

"పరాక్రమ్ నీ అసలు పేరా?"

"కాదు.. పెట్టుకున్నాను. అసలు పేరు సుబ్బారావు."

"మంచి పనిచేసావు. ఇప్పటి దాకా ఎవరికైనా కథ చెప్పావా?"

"ఆ.. చాలామందికి. ఎవరికి చెప్పినా విని పడిపోయారంతే. ఈ కథ అల్లు అరవింద్ గారికి చెప్పితే నన్ను కౌగలించుకుని ముద్దు పెట్టుకుంటారు అన్నారు."

"ఎవరన్నారు?"

"మా వెంగళావు"

"అతనెవరు?"

"మా ఊళ్ళో అతనికి కాఫీ బడ్డీ ఉంది."

"ఫర్వాలేదు. ఇక్కడ కూడా హీరో రేంజ్ వాళ్ళకి చాలా మందికి కాఫీ షాప్ లున్నాయి. ఇంకా ఎవరికి చెప్పావు?"

"మా ఊళ్ళో శ్రీరామా థియేటర్లో శీనుకి"

"అతనికి థియేటర్ ఉందా?"

"కాదు. అందులో సైకిల్ స్టాండ్ ఉంది"

"సరే! ఇంతకీ కథ ఎంత సేపు చెప్పావు?"

"గంట అయినా మూడు గంటలైనా ఎంతసేపైనా సరే" అన్నాడు.

"గంటలో చెప్పు" అన్నాను.

అతను చెప్పడం మొదలు పెట్టాడు.

"సాహసవంతుడు. టైటిల్స్ స్టార్ట్ అవుతాయి. హీరో హెలీకాప్టర్ లోంచి దూకి కింద సముద్రంలో ఉన్న షిప్ లో పడ్డాడు"

"ఎందుకు?"

"ఆ మాత్రం ఓపెనింగ్ ఉండాలి కదా.. ఫ్యాన్స్ కోసం"

"ఓ..కే.. చెప్పు"

హీరోకి ఇంట్లో కష్టాలు. తల్లికి షాక్ వల్ల స్పృహలేదు. కోమలో ఉంది. చెల్లిని రోడ్డు మీద ఓ గూండా మానభంగం చెయ్యబోయాడు. అడ్డొచ్చిన ఆమె ప్రేమికుణ్ణి ఎలక్ట్రిక్ స్తంభానికేసి కొట్టాడు. షార్ట్ సర్క్యూట్ అయి ఆ చీకట్లోంచి మన హీరో నడిచి వచ్చాడు. పాట

" చీకటి పొరలు పొరలు చీల్చి..

వాకిటి గొబ్బెమ్మలన్నీ తొక్కి, వచ్చాడే మన హీరో వాడు తిక్కవాడో. తీటవాడో, చెత్తవాడో చెడ్డవాడో... . కాదూ.. ఉత్తపించివాడూ.."

"ఆపు!" కంగారుగా అరిచాను.

"ఈ పాట పాడి వినిపిస్తావా అరవింద్ గారికి?"

"మరి హీరో కేరెక్టరైజేషన్ అర్థం కావాలిగా మేడం?"

"కానీ.. నాకెందుకో కాస్త కంగారుగా ఉంది. ఈ స్క్రిప్ట్ తో వెళితే వచ్చేటప్పుడు నడిచి రాలేవేమో.. ఇంకో కథతో ఎప్పుడై నా ట్రై చెయ్యి. నాకు పనుంది. నేను వెళ్ళాలి" అని లేచాను.

"ఏడాది నుండి ట్రై చేస్తున్నాను మేడం... స్టిజ్.. ఒక్కసారి హీరో వరకూ తీసుకెళ్తే పడగొట్టేస్తా. అసలు హీరోలకి కావల్సింది ఇవే మేడం" విసుగ్గా అన్నాడు.

"ఔను! నాకు తెలియకే ఇలా 'మధుమాసం', 'అందరి బంధువయా'లలాంటివి రాస్తున్నాను" అనుకుని.. "ఇప్పుడు కాదు.. ఏడాది నుండి వెయిట్ చేసావుగా. ఇంకో నెల వెయిట్ చెయ్యి. బిజీగా ఉన్నాను" అని లేచాను.

అతను వెంటపడ్డాడు. నేను తలతిప్పలేదు. అప్పటికే దానంతట అది తిరుగుతోంది.

"ఏడాది వెయిట్ చేసాను" అన్న మాటకి అల్లు అరవింద్ గారు చెప్పిన ఓ ఇన్సిడెంట్ గుర్తు కొచ్చింది.

ఓ రోజు ఆయన కారుదిగి గీతా ఆర్ట్స్ లోకి ఎంటర్ అవుతుంటే ఓ అబ్బాయి లావుపాటి బైండ్ ఫైల్ లో అడ్డం పడి "సార్.. చిరంజీవి గారి కోసం.. మంచి కథ.. కష్టపడి చేసాను సార్" అన్నాడట.

ఆయన వెంటనే అందుకని పేజీలు తిప్పబోయారట.

"సార్.. రెండేళ్ళ నుండి మిమ్మల్ని కలవాలని ఇక్కడే నిలబడుతున్నాను సార్!" అన్నాడుట.

ఆయన చూస్తున్నవాడల్లా వెంటనే ఫైల్ తిరిగి ఇచ్చేసాడుట.

"సార్?" అన్నాడుట ఆ అబ్బాయి అర్థం కాక.

"నీకు రెండేళ్ళు ఎందుకు పట్టింది? రోజూ కారు దిగి ఇటే వస్తున్నాగా ... ఇలాగే రెండేళ్ళ క్రితం ఇవ్వచ్చుగా.. ఆ మాత్రం చొరవ లేని వాడు లోపల ఏం రాసి ఉంటాడో నాకు తెలుసు" అని వెళ్ళిపోయారుట. ఈ విషయం ఆయనే నాకు స్వయంగా చెప్పారు.

చాలామందికి విద్వత్తున్నా చొరవ ఉండదు. అది వాళ్ళ ఎదుగుదలకి అడ్డు అవుతుంది. భయం! ఈ మాట నేను విన్నప్పుడల్లా ఆశ్చర్యపోతాను. "నాకు కొత్తవాళ్ళతో మాట్లాడాలంటే భయం" అంటారు కొందరు.

"ఏం కొడతారా?" పిచ్చివాళ్ళు తప్ప నాకు తెలిసి మతి ఉన్నవాళ్ళెవరూ ఎవరైనా వచ్చి మాట్లాడితే కొట్టరు.

"నాకు ఒక్కదానికే బయటకి వెళ్ళడం భయం" అంటారు ఇంకొందరు ఆడవాళ్ళు.

ఒంటరిగా వచ్చాం... ఒంటరిగా పోతాం. ఎవరైనా తోడొస్తారా చెప్పండి?

ఒకసారి మా ఫ్రెండ్ ఇంకో ఆవిడ్ని మాతో బాటు సినిమాకి తీసుకొచ్చింది. ఆవిడ దారంతా మూతికి కర్చిఫ్ అడ్డం పెట్టుకుని నడిచింది.

"ఎందుకలా కర్చిఫ్ అడ్డుపెట్టుకుంటున్నారూ? దెబ్బ ఏవైనా తగిలిందా?" సానుభూతిగా అడిగాను.

"కాదు.." సిగ్గుగా చెప్పింది "లిప్స్టిక్ మొదటిసారి వేసుకున్నాను."

"అయితే.. అందరూ రోడ్డు మీద వాళ్ళ పనులు మానేసి మీ వంకే చూస్తున్నట్లు ఫీల్ అవుతున్నారా? అసలు మీరు మొదటి సారి లిప్స్టిక్ వేసుకున్నారని వాళ్ళకి తెలుసా?" అడిగాను.

ఆవిడకి కాస్త ధైర్యం వచ్చింది. మూతికి అడ్డుగా ఉన్న కర్చీఫ్ తీసి నడిచింది.

'అంతే!' ఆ అడ్డు చాలామందిని ధైర్యం చెయ్యకుండా ఆపిస్తుంది. తీసేయాలి అంతే! ఏం చేసినా ధైర్యంగా చెయ్యాలి ఇప్పుడొచ్చిన పామరు కుర్రాడు గొంతెత్తి .. "తిక్కవాడో.. తీటవాడో.. చెత్తవాడో.. చెడ్డవాడో" అని పాడ్లూ రేపు ఏ పెద్ద హీరో ఆడియో ఫంక్షన్ స్టేజ్ మీదో కనపడితే నేను ఆశ్చర్యపోను. కావల్సింది చొరవ.. అతనికి పుష్కలంగా ఉందది.

ఇలా సినిమా కథలు తమ దగ్గర చాలా ఉన్నాయని వస్తుంటారు. ఒక్కొక్క సినిమా రిలీజ్ అయినప్పడల్లా ఆ చవకబారు, ఉప్పన చప్పన కథలు వాళ్ళ కాన్సిడెన్స్ ని పెంచేస్తున్నాయి పాపం.

పాటల రచయితలైతే కోకొల్లలు. రోజూ మా రామానాయుడు స్టూడియోలో సెక్యూరిటీ గార్డ్ నా వెంట పడేవాడు తన పాటలు వినమని. ఒకరోజు విన్నాను. చాలా అద్భుతంగా ఉన్నాయి. ఒక టీ.వీ సీరియల్ కి అతనిప్పుడు మాటలు కూడా రాస్తున్నాడు. అలా నివురు కప్పిన నిప్పులు కూడా ఉంటాయి.

ఇంకా కొంతమంది ఉంటారు. "మంచి కథ మేడం. మల్టీస్టారర్" అంటారు.

"చెప్పండి" అనగానే మొదలు పెడతారు.

"ఒక పోలీస్ ఆఫీసర్ వచ్చి, వాళ్ళ ఊళ్ళో దొంగల భయం ఉందని ఇద్దరు సాహసం గల ఖైదీలని తీసుకుని వెళ్తాడు. ఆ ఊళ్ళో ఓ ఇన్స్పెక్టర్ కి చేతులుండవు.."

"ఇది షోలే కదా?"

"వచ్చి చాలా రోజులైపోయిందిగా మేడం."

"అవుణ్ణే.. డాన్ ఎన్నిసార్లు రాలేదనీ? పిచ్చి అమితాబ్ మళ్ళీ ఏ తిక్క డైరెక్టరయినా తీస్తే ఈసారి గబ్బర్ సింగ్ కాదు. కాలియా వేషం కూడా వేస్తాడు" అని సరిపెట్టుకున్నా.

కొంతమంది హిట్ సినిమా రాగానే ఆ ఫార్ములాతో ఇంకో కథ వెంటనే చేసేస్తారు. వీళ్ళని చూసే కృష్ణారెడ్డిగారి సినిమాలో "మీరేం రాస్తుంటారు?" అని బ్రహ్మానందాన్ని ఎవరో అడిగితే "వచ్చిన సినిమాలు చూసి, రాబోయే సినిమాలకి కథలు రాస్తుంటాను" అని చెప్పించారు. ఇది ఎంతైనా నిజం! ఒక సినిమా 'ఉయ్యాలా జంపాలా' టైప్ లో హిట్ అయితే అందరూ పల్లెటూళ్ళ మీద పడతారు. మా 'రేపల్లెలో రాధ' మళ్ళీ తియ్యచ్చేమో చూడాలి.

ఈ కాపీ అనేది అసలు మన హక్కు. అందుకేగా వాటిని కాపీ రైట్స్ అంటారూ. మా సినిమా వాళ్ళు ఫిల్మ్ ఫెస్టివల్స్ కెళితే ఎలా ఉంటుందో విశ్వనాథ్ గారు (కళాతాపస్వి) ఒకసారి చెప్పారు. అది ఏ మంగోలియా, పర్షియా భాషలోనో వస్తుంటుందిట. ఒక అమ్మాయి ఒక అబ్బాయి పోట్లాడుకుంటుంటారు. పక్కన గడ్డిలో ఓ పసిపిల్లాడు ఏడుస్తుంటాడు. ఇక్కడ కూర్చున్న మన రైటర్ బుర్రలో తన ఊహ కొద్దీ ఓ కథ అల్లేసుకుంటాడు. ఈ అమ్మాయి అబ్బాయి డైవోర్స్ చేసుకున్నారు. ఇప్పుడా అమ్మాయి ఇంకో పెళ్ళి చేసుకోబోతోంది. మొదటి మొగుడొచ్చి పిల్లాడ్ని అడుగుతున్నాడు. ఆ అమ్మాయి డబ్బులు అడుగుతోంది. సూపర్ హిట్. 'ఒక పెళ్ళాం ఇద్దరు మొగుళ్ళు' టైటిల్ రిజిస్టర్ చేసి "ఇది నాది" అని డిక్లేర్ చేస్తాడుట. ఇంతెవ్వరూ దాని జోలికి రాకూడదనమాట. కర్చీఫ్ వేసేసినట్టే బస్ లో.

కానీ ఆ కథ వాళ్ళు ప్రింట్ లో ఇచ్చినప్పుడు చదివితే వేరేగా ఉంటుంది. ఆ అమ్మాయి పిల్లాడ్ని పడుకోపట్టి తోసి 'ప్రామ్' అమ్ముతుంది. ఆ తండ్రి బీదవాడు కొంత డబ్బు తక్కువ పడింది. బతిమాలుతున్నాడు. ఆ తరువాత అతను పగలూ రాత్రీ కష్టపడి ఆ డబ్బు కూడపెట్టుంటే, ఆమె దయతలచి అతనికి ఫ్రీగా పెరాంబులేటర్ ఇచ్చెయ్యడమే కాకుండా పిల్లాడితో తనూ వచ్చేస్తుంది.

చూసారా. రచయిత రాసుకున్న కథకీ అసలు కథకీ ఎంత వ్యత్యాసమో కానీ మన మసాలా రైటర్ రాసిందే బావుంటుంది. అసలు ఇలా యధేచ్ఛగా కాపీలు కొట్టడానికి కాకపోతే నిజంగా సినిమాలు చూడడానికి ఎవరెళ్తారండీ మా సత్యానంద్ గారి లాంటి వాళ్ళు తప్ప.

ఓసారి మా ఇంటికి డైరెక్టర్ శివనాగేశ్వరరావుగారు ఓ ప్రముఖ తెలుగు సినీ రైటర్ ని (పేరెండుకులెండి) తీసుకుని వచ్చారు. అప్పుడు నేను టి.వీలో మా అక్క కొడుగు 'వడుగు' క్యాసెట్ వీడియో చూస్తున్నాను! వాళ్ళు రాగానే నేను కాఫీలు తేడానికి అది అలాగే ఉంచి లోపలికి వెళ్ళాను. అప్పుడు శివనాగేశ్వరరావు పక్కన అతనితో "దరిద్రుడా ఇది కూడా కాఫీ కొట్టకు.. పాపం వాళ్ళ బంధువుల కుర్రాడి వడుగుట" అనడం విని నేను తెగ నవ్వాను. ఆయన హాస్యానికి అన్నా. ఇది ఒక జబ్బు మాత్రమే కాదండీ. వ్యసనం. కొన్నిసార్లు కళ.

మరికొన్ని సార్లు దరిద్రం.

ఓ రచయిత్రి ఉంది. నేను 'అనూహ్య' నవల రాసే రోజుల్లో పారలల్ గా ఇంకో పత్రికలో అచ్చు అదే నవల పేర్లు మాత్రం మార్చి రాసింది. మొగుడూ పెళ్ళాం కల్చర్ డిఫరెన్స్ వల్ల విడాకులు ఇచ్చుకుంటారు. మొగుడొచ్చి పెళ్ళాం ఇంట్లో పేయింగ్ గెస్ట్ గా ఉంటాడు. ఎడిటర్ గారికి నేను మొత్తం నవల ఒకేసారి ఇస్తాను కాబట్టి, సంవత్సరం ముందే ఇచ్చాను కాబట్టి, సరిపోయింది. లేక పోతే నేను కాఫీ కొట్టాను అనుకునేవాడు. అంతటితో ఆగలేదావిడ మళ్ళీ నేను ఆ నవల సీరియల్ చెయ్యడానికి ఈ టీవీకి అమ్మితే, మళ్ళీ నా అనూహ్య ట్యీన్ సిస్టర్ ని పట్టుకుని అక్కడికీ వచ్చింది. అప్పటికే సీరియల్ టెలికాస్ట్ అవుతోంది. "మేం మీ నవల నచ్చి కొన్నాం కాబట్టి, మళ్ళీ ఆవిడ అదే సబ్జెక్ట్ రాసి పట్టుకొచ్చింది మేడం" అని మా ఈ టీ.వీ జి.ఎం ఒకటే నవ్వు.

నేను మొహానే పట్టుకుని "నా నవల చదివే రాసారా?" అని అడిగాను.

"ఔను! కానీ మీరు హైదరాబాద్ లో ఉంటారని రాసారు.... నేను వైజాగ్ లో అని రాసానుగా!" అని లాజిక్ తీసింది.

ఇంకా కొంతమంది రచయిత్రులు, మా చిన్నప్పుడు ఎడాపెడా రాసేవారు. ఈ ఎడాపెడా మాట ఎలా వచ్చిందో తెలుసా? మన ఊళ్ళల్లో పెద్ద పాయిస్ పక్కనే, ఇంకో గూడు పెట్టి పెడపాయిస్ పెడ్తారు. పాలవీ పెడితే సన్నగా కాగుతుంటాయి దానిమీద, సో.. ఎడపాయిస్ పెడపాయిస్ కాస్తా .. ఎడా పెడా అయింది. అలా ఒకేసారి రెండు చేతులతో రాస్తుండా అనిపించేలా రాసే ఓ రచయిత్రి.. హీరోహీరోయిన్ల పేర్లు రాసి 'లతా, గోపీ కాసేపు ఏదో మాట్లాడుకుని వాళ్ళ ఇళ్ళకి వాళ్ళు వెళ్ళారు. అని రాసేది. మా మల్లాది గారి భార్య పద్మజకి ఇది గుర్తువచ్చినప్పుడల్లా ఎంత నవ్వో. రచయిత్రికే వాళ్ళు ఏం మాట్లాడుకున్నారో తెలిక పోతే ఎలా?.. ఇంక హైదరాబాద్ గురించి కనీస జ్ఞానంలేని వాళ్ళు కొందరు. హైదరాబాద్ బీచ్ లో కృష్ణ, రాధ ఒడిలో పడుకుని ఇలా అన్నాడు' అని రాయడం కూడా నేను చదివాను. కొంతమంది వాక్యం కింద వాక్యం రాసి పేజీలు నింపేస్తారు.

కొంతమంది ప్రధమపురుషలో కథ మొదలుపెట్టి 'నేను రోడ్డు మీద నడుస్తూంటే కాలికి ఎదురు దెబ్బతగిలింది' అని రాస్తున్న వాళ్ళు కాస్తా అనంత్ కాఫీ హోటల్లోకి వెళ్ళి కాఫీ తాగాడు అని ముగిస్తారు. అంటే ఫస్ట్ పర్సన్ లో మొదలుపెట్టి తర్థ్ పర్సన్ లో కథ ముగిస్తారు. రాసాక ఒక్కసారి కూడా చదువుకోరు. ఇంకొంతమంది పీరియాడికల్ నవలలు రాస్తారు. స్వాతంత్ర్యం ముందు మొదలుపెడతారు. సడెన్ గా కథలోకి చైనా బజార్ వస్తుంది. అంటే వాళ్ళకి చెప్పదలచుకున్న విషయం మీద గ్రేప్ లేదు. పాత్రలలో గ్రేప్ లేదు. అలాగే భాష మారిపోతుంటుంది. గ్రాంథికంలో మొదలుపెట్టి వాడుక భాషలోకి వచ్చేస్తారు. 'అతని భ్రుకుటి ముడిపడింది. నా ఖర్మము ఇంతియేనేమో అనుకున్నాడు' అన్న భాషలో రాస్తూ 'కాఫీ తాగి లేచి వెళ్ళిపోయాడు' అని ముగిస్తారు.

ఇంకా కొంతమంది వాళ్ళ ప్రాంతీయభాషలో మొదలుపెట్టి గబుక్కున శ్లాంగ్ మార్చేస్తారు. నామిని సుబ్రమణ్యం గారి మిట్టూరోడి కథల్లో ఆ యమ్మి పొద్దున్నే లెగిసినప్పటినుండి ఒకతూరి కూడా నావైపు సూడలా అని రాస్తూ మధ్యలో ఇట్స్ ఫైలీ ఇరిటేటింగ్ అండ్ ఈడియాటిక్ అంటే మనకు ఎలా ఉంటుంది?

ఓ రచయిత్రి ఇలా రాసేది "రాధ ఆకుపచ్చ ఓణీ వేసుకుంది. ఆమె చేతిలో గులాబీ రంగు కవర్ ఉంది. ఆమె ఎర్రని పోస్ట్ బాక్స్ కేసి నడుస్తోంది. క్రింద ఆకుపచ్చగా గరిక మెరుస్తోంది. పైన నల్లని కాకి ఎగుర్తోంది. తెల్లని ప్యాంట్లో కృష్ణ ఎదురొచ్చాడు. కాఫీ రంగు బట్టల్లో పోస్ట్మేన్ వచ్చి సైకిల్ దిగాడు. నీలం రంగు సంచితో ఉత్తరాలు వేస్తున్నాడు. పక్కన బర్రె పసుపుపచ్చగా పేడ వేసింది."

వాక్యం కింద వాక్యం అంటే ఇలా

"ఎంతసేపైంది వచ్చి?"

"ఓ గంట"

"అప్పటినుండి వెయిట్ చేస్తున్నావా?"

"అవును.. అప్పటినుండి వెయిట్ చేస్తున్నాను"

"బఠానీలు తింటావా?"

"ఒద్దు"

"పల్లీలు తింటావా?"

"ఒద్దు"

కాఫీ తాగుతావా?"

"ఒద్దు"

"అన్నింటినీ ఒడ్డంటే ఎలా?"

"మసాలా దోశ తింటా"

ఇలా అన్నమాట. ఇలా పేజీలు నింపేసి పుస్తకం అచ్చేయిస్తారు.

అసలు కొందరైతే పాత్రలని ప్రవేశపెట్టానే ఉంటారు. ఎంతకీ కథ మొదలవదు. సుబ్బరామయ్య పెళ్ళాం మందాకిని, వాళ్ళకి ఆరేళ్ళ కొడుకు భాస్కర్, వాళ్ళింటి పక్కన శేషారత్నం తన భార్య వకుళతో ఇద్దరు పిల్లలు కమల, సురేష్లతో ఉంటాడు. వాళ్ళ ఇంట్లో పనిమనిషి మీనమ్మ. దాని మొగుడు కోటిగాడు వాళ్ళ చాకలి రాములు. అతడి పెళ్ళాం రామి. ఆ వీధి చివర పచారీ షాపు సుబ్బయ్యది. సుబ్బయ్యకి ఇద్దరు పెళ్ళాలు. సావిత్రీ, సుమతీ .. ఇలా పాత్రల పేర్లు, పరిచయాలూ మనం గుర్తుపెట్టుకోగలిగితే, ఏ క్విజ్ ప్రోగ్రాం కైనా వెళ్ళచ్చు.

కొంతమంది నా దగ్గరకి నవలకి ముందుమాట వ్రాయాలని తీసుకొస్తారు. ఆ నవల కథ స్థూలంగా సినాప్సిస్ రాసి నాకిచ్చింది ఒకావిడ. "అలా కాదండీ ముందుమాట రాయాలంటే నేను క్షుణ్ణంగా మొత్తం చదవాలి. నాకు నచ్చాలి. అలా నచ్చిన తరువాతే మా ఫణిడొక్కా 'టేకిట్ ఈజి' కీ, సుభద్ర వేదుల 'అగ్రహారం కథలకీ' రాసాను" అని చెప్పాను.

"మీకంత టైం ఉందా?" అంది.

"ఒకసారి ఒప్పుకున్నాక అది నా బాధ్యత. నేను టైం చేసుకుంటాను" అన్నాను.

ఆవిడ ఇచ్చి వెళ్ళింది. ఇచ్చిన మరునాడే అడుగుతారు అసలు 'చదివారా?' అని.

సహజం అనుకోండి. నేను వీలైనంత తొందరగానే చదివేసాను. మొదటి రెండు పేజీల్లోనే అది త్రికోణపు ప్రేమకథ అనీ, హీరో తన మరదలిని కాకుండా ఆమె స్నేహితురాలిని ప్రేమిస్తున్నాడనీ, ఆమెనే పెద్దల్ని ఎదిరించి చేసుకుంటాడనీ తెలిసిపోయింది. ఇంక ఏం చదవనూ?

వాళ్ళ ఇంట్లో కాఫీలు పెట్టుకోవడం, వీళ్ళ ఇంట్లో ఉప్పాలూ, హీరోయిన్ తల్లి ఏడుపూ, చివరి నాలుగు పేజీలూ చదివితే మళ్ళీ మొదట రాసిందే సరే శైలి ఆసక్తికరంగా ఉండా అంటే, పెద్ద పెద్ద సుభాషితాలు. ఎక్కడో చదివినవి. మన అందరికీ బాగా తెలిసినవే. అలా మేటర్ లేకుండా మూడు వందల పేజీలు రాయడం కూడా గొప్ప. మా పాలిటికల్ సైన్స్ మేడం పేజీలు చూసి మార్క్స్ ఇస్తుందని డిగ్రీలో.. ఆన్సర్ మధ్యలో చిన్న చిన్న పట్టకథలు రాసి మొత్త పదహారు పేజీలు ఇచ్చి ఫస్ట్ మార్క్ వేయించుకునేవాళ్ళం.

ఇంక కథల విషయానికొస్తే... ఎవర్ గ్రీన్ టాపిక్. పిల్లలు ముసలి తల్లితండ్రుల్ని వదిలేసి ఫారెన్ వెళ్ళడం, అక్కడ పెళ్ళిళ్ళు చేసేసుకోవడం... వృద్ధుల్ని బలవంతంగా వృద్ధాశ్రమాల్లో చేర్చించడం. మా చిన్నతనంలో హీరోయిన్లు చివరాఖరున నవలలో 'అస్తమిస్తున్న సూర్యుడి' కేసి నడిచేవారు. మరి సూర్యుడి వరకూ నడిచే వాళ్ళో ఏమో? ఇప్పుడు అందరికీ ఒకటే పరిష్కారం.. రామకృష్ణా ఆశ్రమమో, అరవిందాశ్రమమో చేరుకోవడం... (నిజానికి డబ్బులేని వాళ్ళు ఉండే అనాధాశ్రమాలు మెయిన్ టీనెస్ లేకుండా ఎంత ఛండాలంగా ఉంటాయో నాకు తెలుసు) కొన్నిసార్లు ఆఫీస్ భాషలో కొంతమంది వాళ్ళ గోడు మనకి బాగా అర్థమైపోతోంది అన్నట్లు రాసిస్తుంటారు. "ఈ.ఓ సూపర్ వైజర్ని పిలిచి ఏజెన్సీ ఏరియాకి ఇన్స్పెక్షన్కి వెళ్ళమన్నాడు పి.ఆర్.ఓ ప్రకాశం, ఆర్.ఓ రామనాథం.. ఈ.ఆర్.ఓ కామేశ్వరరావు అంతా కలిసి వెళ్ళారు." ఆ తరువాత అంతా వాళ్ళ ఆఫీసు భాషే చదవడానికి చాలా చిరాగ్గా ఉంటుంది.

ప్రతివాళ్ళూ ఒక్కసారన్నా రాసేది సెంటిమెంట్ ఉన్న కథలు. వాళ్ళకి చిన్నటి నుండీ అనుబంధం పెనవేసుకున్న ఓ వస్తువు గురించి అది 'మడత మంచం' కావచ్చు, 'మరచెంబు' కావచ్చు, లేదా 'ముక్కుపుడక' కావచ్చు. ఆ వస్తువు కోసం చివరి శ్వాస దాకా కొట్టుకుపోవడం. మిగతా వాళ్ళకి దాని విలువ తెలిక అవతల పడేస్తే.. వాళ్ళూ దానిమీద పడి ప్రాణం విడిచెయ్యడం.. లేదా విడిచినంత పనిచెయ్యడం.

ఇంక అత్తగారింట్లో బాధలూ, మొగుడు పెళ్ళాం భావుకత్వం పట్టించుకోకపోవడం. ఆమెని అంతా ఓ మరమనిషిలా చూడడం ఒక కోణం అయితే, పెళ్ళాం భర్త తరపువాళ్ళని చిన్న చూపు చూడడం, ఆర్థిక స్వార్థాలూ.. ఆస్తితీసుకున్నాకా అత్తమామల్ని ఇంట్లోంచి గెంటేయడం ఇంకో కోణం. ఇవన్నీ తరతరాలుగా వస్తున్న సబ్జెక్ట్స్. ఇకనైనా కొత్త తరం వైపు కొత్త సమస్యల వైపు వెళ్తారా అని నేను ఓపిగ్గా చూస్తున్నాను. ఇవన్నీ చదవడానికి బాగానే ఉంటాయి. పాతరోజులు మంచివీ, కొత్తవన్నీ స్వార్థపూరితమైనవీ అని మనకి మనం చెప్పుకోడానికి. కానీ ఏవిటి లాభం ఇప్పుడు కూడా 'వాట్స్ అప్' వాడను. 'టెలిగ్రాం' పంపిస్తా అంటే ఎలా? ఆఫీస్ మూసేసాకా? సో.. రచనలు అభివృద్ధి వైపు సాగాలి. అదేబిటో.. మా చిన్నప్పుడే నయం ఇన్ వెస్టిగేటివ్ జర్నలిజం అంటూ కొత్తకోణాల వైపు పరిశీలించి, స్టడీ చేసి ఎన్నో విభిన్నమైన నవలలు వచ్చేవి.

సభ్యతగా చెప్పారు.

వీరేంద్రనాథ్ గారు 'వాతబడి' అన్న అంశం తీసుకుని, ఎవరెంత

యద్దనపూడి

సులోచనారాణిగారు 'జాహ్నవి' నవలలో మొదటిసారి 'గే' ల గురించి రాసారు. ఎంత సైంటిఫిక్ గా ఎనలైజ్ చేసారంటే, అంత తేలిగ్గా అరిటిపండు ఒలిచి నోట్లో పెట్టినట్లుగా.. ఎంతో

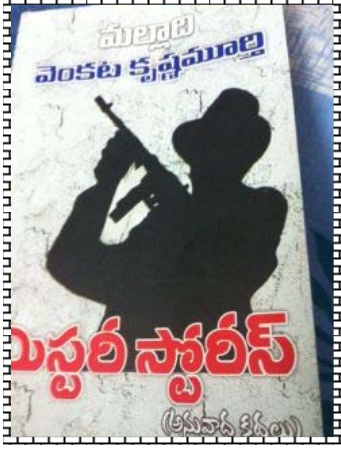

విమర్శించినా, వాళ్ళే చాటుగా, ఆసక్తిగా దాన్ని చదువుతూ.. వారం ఎప్పుడు తిరిగొస్తుందా అని అరులు చాచేలా సీరియల్ రాసారు.

మల్లాదిగారు 'నత్తలొస్తున్నాయి జాగ్రత్త' రాసినా 'అదిగో పులి' రాసినా ఓ రీసెర్చి గ్రంథంలా వివరాలతో వింతలతో, భయంతోనో, విస్మయంతోనో రోమాంచితం అయ్యేట్లు రాసేవారు.

నేను మొగుడే రెండో ప్రియుడు, ఆలింగనం లాంటి నవలల్లో శృంగారం ఎంత మోతాదులో చెప్పాలో.. ఎంత గిలిగింతలు పెట్టేట్లు రాయాలో అంతే రాసాం. ఇప్పుడు శృంగారం, విస్మయం, భయం బాధా, బాధ్యతాలాంటి స్థాయి భావాలు కలిగే నవలలు, కథలూ ఆ స్థాయిలో రావడం లేదు. అందుకు టీ.వి ఛానెల్స్ ని బ్లేమ్ చేయకూడదు. విదేశాల్లో టీ.వి. ఛానెళ్ళు ఎప్పటినుండో ఉన్నాయి. అందువల్ల వారి రచనల నాణ్యత తగ్గలేదే? మనకే ఎందుకీ దుర్గతీ?

రచయితలూ ఆలోచించండి.

Post your comments

కాలమ్ దాటని కబుర్లు
బలభద్రపాత్రుని రమణి

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

జ్ఞాన సారము

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

స్వాతి

బలభద్రపాత్రుని రమణి